

Zjevení Ježíše Krista – číslo pět

Izajáš čtyřicet: Potěšujte, potěšujte můj lid

Jeff Pippenger

2023-10-25

V prvních sedmnácti verších Izajáše čtyřicáté kapitoly je sto čtyřicet čtyři tisíc prorocky umístěno na konec tří a půl dne, kdy leželi mrtví na ulicích, zatímco svět se radoval. Všichni proroci jsou ve vzájemné shodě a prorocké události, které předkládají, jsou vždy v souladu s ostatními proroky, neboť Bůh není původcem zmatku.

Duchové proroků jsou podřízeni prorokům. Neboť Bůh není Bohem zmatku, nýbrž pokoje, jako ve všech církvích svatých. 1. Korintským 14,32.33.

Utěšitel, jehož Ježíš zaslíbil poslat ve své nepřítomnosti, byl vložen do zcela prvních slov prvního verše dvaceti šesti kapitol, které tvoří závěrečné prorocké vyprávění Izajáše. „Potěšujte, potěšujte můj lid, praví váš Bůh.“ Pravidlo prvního výskytu zdůrazňuje, že následujících dvacet šest kapitol je třeba chápat ve vztahu k dokonalému a konečnému naplnění příchodu Utěšitele.

A já budu prosit Otce, a dá vám jiného Utěšitele, aby s vámi zůstal navěky.... Ale Utěšitel, Duch svatý, kterého Otec pošle v mém jménu, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno, co jsem vám řekl. Jan 14,16.26.

Půlnoční volání z dějin milleritů se opakuje v dějinách sto čtyřiceti čtyř tisíc.

„Existuje svět ležící ve zlém, v klamu a poblouzení, v samém stínu smrti,—spící, spící. Kdo pociťuje úzkost duše, aby je probudil? Jaký hlas k nim může dosáhnout? Má mysl byla přenesena do budoucnosti, kdy bude dán signál. „Hle, ženich přichází; vyjděte mu vstříc.“ Někteří však budou otálet s tím, aby si opatřili olej k doplnění svých lamp, a příliš pozdě zjistí, že charakter, který je znázorněn olejem, je nepřenositelný.“ Review and Herald, 11. února 1896.

Je položena otázka: „Který hlas může“ „probudit“ ty, kdo „spí“? „Hlas“, který je probouzí v Izajáši, kapitole čtyřicáté, je „hlas“, jenž „volá“ na „poušti“.

Mluvte k srdci Jeruzaléma a volejte k němu, že jeho boj je skončen, že jeho nepravost je odpuštěna; neboť přijalo z Hospodinovy ruky dvojnásobek za všechny své hříchy. „Hlas“ toho, kdo „volá“ na poušti.... Izajáš 40,2.3.

Poselství půlnočního volání je také poselstvím pozdního deště.

„Příchod Páně kladete příliš daleko do budoucnosti. Viděla jsem, že pozdní déšť přicházel [tak náhle jako] půlnoční volání, a s desetinásobnou mocí.“ Spalding and Magan, 5.

Jedním z mnoha symbolů, které se nacházejí ve Slově Božím a představují poselství pozdního deště, je symbol rozpoznatelný zdvojením slov nebo výrazů. Zdvojení slov nebo výrazů je symbolem Půlnočního volání neboli poselství pozdního deště v posledních dnech. Symbolika

zdvojeného „potěšujte“ umísťuje začátek čtyřicáté kapitoly Izajáše do doby prodlení, kdy má být rozpoznáno a poté hlášáno poselství představené jako Půlnoční volání v podobenství o deseti pannách. V té době Kristus posílá Utěšitele, aby probudil spící panny, které jsou prorocky představeny jako spící a v některých prorockých pasážích jako spící spánkem smrti. První verš čtyřicáté kapitoly Izajáše je prorocky umístěn tři a půl symbolického dne „po“ zklamání z 18. července 2020, neboť tehdy je poslán Utěšitel, aby probudil ty, kteří spí. Tři a půl dne jsou symbolem pouště, a tam začíná „hlas“ „volat“.

Zjevení jedenáct, Ezechiel třicet sedm, Matouš dvacet pět a dějiny mileritů (spolu se stejnými mezníky dějin mileritů, které se vyskytují v každém reformačním hnutí) se spojují, aby určily „specifický proces“ probuzení spících panen. Tento proces začíná tím, že panny při zklamání usínají. Období času prodlení, které začalo při zklamání, je nakonec rozpoznáno jako čas prodlení. Poslední část času prodlení představuje rozvoj poselství Půlnočního volání. Když je toto poselství ustaveno, je pak hlášáno, dokud nedosáhne svého vrcholu, soudu.

Posel, znázorněný v Izajáši jako „hlas“, se zeptal, jaké poselství má být hlášáno. Bylo mu řečeno symbolickým jazykem, aby předložil poselství islámu. Prorocké poselství islámu nelze oddělit od brzy přicházejícího nedělního zákona, neboť islám je mocností polnic a sedm polnic ve Zjevení představuje Boží soud nad mocnostmi, které vydávají nedělní zákony. Těmito mocnostmi byly pohanský Řím roku 321, symbol draka; papežský Řím roku 538, symbol šelmy; a brzy přicházející nedělní zákon ve Spojených státech, symbol falešného proroka.

Ve spojitosti s určením toho, jaké poselství měl hlásat „hlas“, který volal na poušti, zaznělo zaslíbení, že Boží slovo nikdy neselhává. Toto „zaslíbení a ujištění“, že Boží slovo nikdy neselhává, je zasazeno do totožného prorockého rámce, který je v Abakukovi, kapitole druhé, verši třetím, vyjádřen slovy: „na konci promluví, a nebude lhát; bude-li se zdát, že se zpožďuje, čekej na ně, neboť jistě přijde, neopozdí se.“ Poselství islámu nikdy neselže, jistě přijde. Poslední verš čtyřicáté kapitoly Izajáše se obrací k těm, kdo čekají na vidění v Abakukovi.

Ale ti, kdo očekávají na Hospodina, nabývají nové síly; vznášejí se na křídlech jako orli; poběží, a neustanou; půjdou, a neumdlejí. Izajáš 40,31.

„Skryté dějiny“ sedmi hromů, které jsou nyní odpečetovány, vymezují tři mezníky, jež začínají i končí zklamáním. V těchto symbolických dějinách jsou tři mezníky, oddělené dvěma časovými úseky. Zklamání zahajuje dobu prodlévání. Doba prodlévání vede k opravenému poselství a předpovědi Půlnočního volání. Poselství Půlnočního volání zahajuje období hlásání poselství Půlnočního volání, které vede k druhému zklamání, jež je znázorněno jako soud. Tyto tři kroky, oddělené dvěma časovými úseky, představují Alfu a Omegu, jak jsou utvořeny v hebrejském slově „pravda“.

V Ezechieli třicáté sedmé kapitole Ezechiel také představuje „hlas“ z Izajáše čtyřicáté kapitoly. Hlas v Izajáši čtyřicet se ptá: „Co shall I cry?“ „Hlas“ v Ezechieli třicáté sedmé kapitole, v sedmém verši, pak „prorokoval, jak“ mu „bylo přikázáno“.

I tak jsem prorokoval, jak mi bylo přikázáno; a když jsem prorokoval, nastal hluk, a hle, zemětřesení, a kosti se přibližovaly, kost ke své kosti. A když jsem pohleděl, hle, vystoupily na ně šlachy a maso a svrchu je pokryla kůže; ale nebyl v nich duch. Ezechiel 37,7.8.

První Ezechielovo proroctví přivedlo kosti a tělo dohromady, ale ještě nebyly živé. „I“ Ezechiel „prorokoval, jak mu“ bylo „přikázáno“ podruhé. Druhé proroctví přivedlo těla k životu. Tato dvě proroctví jsou předobrazena při stvoření Adama.

I Hospodin Bůh učinil člověka z prachu země a vdechl v jeho chřípí dech života; i stal se člověk duší živou. Genesis 2,7.

Dvoufázový proces přivádění mrtvých suchých kostí k životu je poprvé zmíněn při stvoření Adama, čímž je zdůrazněno, že Boží prorocké slovo je zároveň Jeho tvořivou mocí. Bůh nejprve Adama „utvořil“ a první Ezechielovo proroctví uvedlo kosti a těla dohromady; potom Bůh „vdechl v chřípí jeho dech života. I stal se člověk v duši živou.“

Druhé Ezechielovo proroctví bylo namířeno „k větru“, nikoli ke kostem, neboť mu bylo řečeno, aby „prorokoval k větru“: „Přijď od čtyř větrů, ó duchu, a vdechni do těchto pobitých, aby ožili.“ Ezechielovo druhé proroctví, které přivádí mrtvá těla k životu jako mocné vojsko, nebylo namířeno proti mrtvým tělům, nýbrž k větru. Byl to příkaz větru, aby vdechl do těl. Poprvé je v Božím slově zmíněno slovo „dech“ při stvoření Adama a je tam vyloženo jako dech života; a to, co přivádí život do mrtvých těl, přichází od čtyř větrů.

„Andělé zadržují čtyři větry, znázorněné jako rozhněvaný kůň, který se snaží vytrhnout a přehnat se po povrchu celé země, nesouc ve své stopě zkázu a smrt.

„Máme snad spát na samém prahu věčného světa? Máme být otupělí, chladní a mrtví? Ó, kéž bychom v našich sborech měli Ducha a dech Boží vdechnutý do Jeho lidu, aby se postavil na nohy a žil.“ Manuscript Releases, svazek 20, 217.

Tyto dvě otázky znějí: budeme spát, a budeme mrtví? ... dva výrazy pro tentýž prorocký stav. Poselství o čtyřech větrech, které jsou zadržovány anděly, je poselstvím, které způsobuje, že do mrtvých vstupuje dech Boží a že povstávají a žijí. Poselství o čtyřech větrech je poselstvím rozhněvaného koně islámu. Poselství o čtyřech větrech v knize Zjevení je pečeticím poselstvím. Pečeticí poselství ze Zjevení 7, veršů 1 až 3, je poselstvím, které ukazuje, že čtyři větry jsou zadržovány, dokud nebudou služebníci Boží zapečetěni.

A potom jsem viděl čtyři anděly, jak stojí na čtyřech úhlech země a zadržují čtyři větry země, aby vítr nevál na zemi ani na moře ani na žádný strom. A viděl jsem jiného anděla, vystupujícího od východu slunce, majícího pečeť živého Boha; i zvolal mocným hlasem ke čtyřem andělům, jimž bylo dáno škodit zemi a moři, řka: Neškod'te zemi ani moři ani stromům, dokud neoznačíme služebníky našeho Boha na jejich čelech. Zjevení 7,1–3.

Ezechielovo druhé proroctví bylo namířeno k větru a život, který vítr tělům přinesl, pocházel z poselství čtyř větrů. Ve verších osm až deset, v Ezechielovi třicet sedm, je slovo, které se v jednotlivých výskytech objevuje buď jako „vítr“, nebo jako „dech“, v hebrejštině pokaždé totožné. Bůh vdechl Adamovi dech života a v Ezechielovi je dech života poselstvím zapečetění sto čtyřiceti

čtyř tisíc, které přichází od čtyř větrů. Toto poselství přináší Boží stvořitelskou moc tělům, která byla prvním poselstvím shromážděna v údolí smrti. Poselství čtyř větrů je poselstvím islámu, jenž přináší soud nad Spojenými státy za nedělní zákon. Je to poselství půlnočního volání.

Skrytá historie sedmi hromů začíná zklamáním, které uvádí v běh čas prodlévání. Ve Zjevení jedenácté kapitole, když byli 18. července 2020 zabiti dva proroci, začal čas prodlévání. Ezechiel byl mezi mrtvými, když se Pán Ezechiela zeptal, zda by dva svědkové, kteří leží mrtví na ulici, mohli ožít.

Hospodinova ruka byla nade mnou a vyvedla mě v Hospodinově duchu a postavila mě doprostřed údolí, které bylo plné kostí. I provedl mě kolem nich dokola; a hle, bylo jich v tom otevřeném údolí velmi mnoho; a hle, byly velmi suché. I řekl mi: Synu člověka, mohou tyto kosti ožít? A odpověděl jsem: Panovníku Hospodine, ty víš. Ezechiel 37,1–3.

V sedmém verši, když Ezechiel pronáší první ze dvou prorocství, bylo poselství prostě: „Suché kosti, slyšte slovo Hospodinovo.“ Jan v Zjevení zaznamenává: „Blahoslavení jsou ti, kdo slyší slova prorocství této knihy.“ Ezechiel představuje mrtvé suché kosti, které jsou blahoslavené, jako ty, kdo slyší Ezechielův příkaz slyšet Slovo Hospodinovo, a Jeho Slovo je Pravda. Ve druhé kapitole Ezechiele je popsána zkušenost těch, kdo slyší Boží slovo.

I řekl mi: Synu člověčí, postav se na své nohy a budu k tobě mluvit. A duch vstoupil do mne, když ke mně mluvil, a postavil mne na mé nohy, takže jsem slyšel toho, který ke mně mluvil. Ezechiel 2,1.2.

Ve Zjevení jedenácté kapitole, když mrtvá těla uslyší Slovo Páně, vstoupí do nich Utěšitel a postaví se na své nohy. Je to Utěšitel, který je postaví na jejich nohy.

A po třech a půl dnech vešel do nich duch života od Boha; a postavili se na své nohy, a veliký strach padl na ty, kteří je viděli. Zjevení 11,11.

Povstání mrtvých je prvním krokem v dvoukrokovém procesu, který je pozvedá z jejich hrobů, aby se stali praporcem vztyčeným při soudu nedělního zákona. Když v jedenácté kapitole povstanou, padá na ty, kdo je vidí, „velký strach“.

A přejde ze strachu ke své pevnosti a jeho knížata se budou děsit praporu, praví Hospodin, jehož oheň je na Sionu a jehož pec je v Jeruzalémě. Izajáš 31,9.

Poselství Půlnočního volání v dějinách milleritů bylo druhou částí poselství druhého anděla. Poselství druhého anděla způsobilo oddělení milleritů od církví, které tehdy byly označeny za dcery Babylóna, a věrní byli vyzváni, aby vyšli a postavili se po bok milleritů. Tímto poselstvím bylo utvořeno „tělo“ věřících, a potom druhým krokem bylo poselství Půlnočního volání, které se spojilo s druhým poselstvím a dodalo mu moc. Millerité se pak stali mocným vojskem, které neslo toto poselství jako přívalová vlna napříč zemí. Tento dvoukrokový proces představuje dva hlasy ze Zjevení osmnácté kapitoly a je totožným procesem vzkříšení mrtvých suchých kostí v Ezechielovi, které byly pobity na ulici ve Zjevení jedenácté kapitole.

„Andělé byli vysláni, aby pomohli mocnému andělu z nebe, a slyšela jsem hlasy, které jako by zněly všude: Vyjděte z ní, lide můj, abyste se nestali účastníky jejích hříchů a abyste nepřijali z jejích ran; neboť její hřichy dosáhly až k nebi a Bůh se rozpomněl na její nepravosti. Toto poselství se zdálo být dodatkem ke třetímu poselství a připojilo se k němu, jako se půlnoční volání připojilo k poselství druhého anděla roku 1844.“ *Spiritual Gifts*, svazek 1, 195, 196.

Prvním mezníkem ve skrytých dějinách sedmi hromů je zklamání, které zahajuje dobu prodlévání. Doba prodlévání je časovým úsekem, jenž je znázorněn jako tři a půl dne, což je symbolem pustiny. Na konci čtyřiceti let putování po pustině vedl Jozue mocné vojsko do zaslíbené země. Na konci tří a půl dne je Ezechiel přiveden do údolí smrti a je mu řečeno, aby přikázal mrtvým tělům, aby „slyšela slovo Hospodinovo“. Ezechiel je „hlas“ volající na pustině. Příkaz slyšet slovo Hospodinovo spojuje části těl dohromady, avšak ještě nejsou živé, ještě nejsou vojskem, ještě nejsou zapečetěné. „Slovo Hospodinovo“, které Ezechiel pronáší ve druhé kapitole, ukazuje, že když přijde Utěšitel, Boží lid stojí, zatímco současně slyší slovo Hospodinovo. Kristus zaslíbil, že pošle Utěšitele tři a půl dne poté, co byli zavražděni na ulici.

Jakmile budou ta těla, „jež dosud nejsou živá“, postavena, obdrží druhé proroctví. „Hlas volajícího na poušti“ v Izajáši se ptá, jaké je to proroctví, které má volat. „Poselství“, které je přikázáno předložit jak Ezechielovi, tak i „hlasu“ ve čtyřicáté kapitole Izajáše, je poselstvím islámu. Když je toto proroctví předáno, „Adam“ ožívá jako mocné vojsko. Dva živí svědkové pak hlásají poselství o soudě islámu nad Spojenými státy kvůli přijetí brzy přicházejícího nedělního zákona. Soud nedělního zákona je třetím mezníkem skrytých dějin sedmi hromů. Když se naplní, vojsko je pozdviženo jako korouhev k nebi a je znázorněno ve Zjevení čtrnácté kapitoly.

„Měla jsem zkušenost s poselstvími prvního, druhého a třetího anděla. Andělé jsou znázorněni, jak letí prostředkem nebe, vyhlašují světu poselství varování a mají přímý vztah k lidu žijícímu v posledních dnech dějin této země. Nikdo neslyší hlas těchto andělů, neboť jsou symbolem představujícím Boží lid, který působí v souladu s nebeským vesmírem. Muži a ženy, osvícení Duchem Božím a posvěcení skrze pravdu, hlásají tato tři poselství v jejich pořadí.“ *Selected Messages*, kniha 2, 387.

Prapor, který je vztyčen, je třetí anděl letící prostředkem nebe a varující lidstvo před přijetím znamení šelmy. Mocná armáda nepřestává předkládat toto poselství světu, dokud Michael nepovstane a neuzavře se doba milosti pro lidstvo.

V příštím článku budeme v těchto úvahách pokračovat.

A o půlnoci se strhl křik: Hle, ženich přichází; vyjděte mu vstříc. Matouš 25,6.